

PISMO ŚWIĘTE

Uczymy, że Biblia jest spisaniem Bożym objawieniem dla człowieka, a 66 ksiąg Biblii, które zostało nam dane przez Ducha Świętego, stanowi pełne (natchnione we wszystkich częściach) Słowo Boże (1Kor 2:7-14; 2P 1:20-21).

Uczymy, że Słowo Boże jest obiektywnym objawieniem w formie stwierdzeń (1Tes 2:13; 1Kor 2:13), natchnionym w każdym słowie (2Tm 3:16), absolutnie bezbłędnym w dokumentach oryginalnych, nieomylnym, wytchnionym przez Boga. Uczymy dosłownej, gramatyczno-historycznej interpretacji Pisma Świętego, która potwierdza przekonanie, że początkowe rozdziały Księgi Rodzaju przedstawiają stworzenie świata w ciągu sześciu dosłownych dni (Rdz 1:31; Wyj 31:17).

Uczymy, że Biblia stanowi jedyną nieomylną regułę wiary i praktyki (Mt 5:18; 24:35; J 10:35; 16:12-13; 17:17; 1Kor 2:13; 2Tm 3:15-17; Hbr 4:12; 2P 1:20-21).

Uczymy, że Bóg przemówił w swoim spisaniem Słowie poprzez proces podwójnego autorstwa. Duch Święty tak nadzorował ludzkich autorów, że poprzez swoje indywidualne osobowości i różne style pisanie skomponowali i spisali oni Słowo Boga skierowane do ludzi (2P 1:20-21) bez błędu zarówno w całości, jak i w poszczególnych częściach (Mt 5:18; 2Tm 3:16).

Uczymy, że podczas, gdy dany fragment Pisma Świętego może mieć kilka zastosowań, istnieje tylko jedna prawdziwa interpretacja. Znaczenie Pisma Świętego odkrywa się przez uważne zastosowanie dosłownej gramatyczno-historycznej metody interpretacyjnej pod oświecającym wpływem Ducha Świętego (J 7:17; 16:12-15; 1Kor 2:7-15; 1J 2:20). Obowiązkiem wierzących jest staranne ustalenie prawdziwej intencji i znaczenia Pisma, przy czym właściwe zastosowanie jest wiążące dla wszystkich pokoleń, chociaż prawda Pisma jest sędzią człowieka. Nigdy człowiek nie jest sędzią nad Pismem Świętym.

BÓG

Uczymy, że jest tylko jeden żywy i prawdziwy Bóg (Pwt 6:4; Iz 45:5-7; 1Kor 8:4), nieskończony, wszechwiedzący Duch (J 4:24), doskonały we wszystkich swoich cechach, jeden w istocie, istniejący odwiecznie w trzech Osobach – Ojca, Syna i Ducha Świętego (Mt 28:19; 2Kor 13:14) – z których każda jednakowo zasługuje na uwielbienie i posłuszeństwo.

Bóg Ojciec.

Uczymy, że Bóg Ojciec, pierwsza Osoba Trójcy, rozkazuje i rozporządza wszystkimi rzeczami zgodnie ze swoim własnym celem i łaską (Ps 145:8-9; 1Kor 8:6). Jest On Stworzycielem wszystkich rzeczy (Rdz 1:1-31; Ef 3:9). Jako jedyny absolutny i wszechmocny Władca we wszechświecie, jest On suwerenny w stworzeniu, opatrności i odkupieniu (Ps 103:19; Rz 11:36). Jego ojcostwo związane jest zarówno z Jego rolą w Trójcy, jak i Jego stosunkiem do ludzkości. Jako Stworzyciel jest Ojcem wszystkich ludzi (Ef 4:6), lecz jest On Ojcem duchowym jedynie

wierzących (Rz 8:14; 2Kor 6:18). Bóg Ojciec ustanawia dla Swej własnej chwały wszystkie rzeczy, które mają się wydarzyć (Ef 1:11). On w sposób ciągle podtrzymuje, kieruje i rządzi wszystkimi stworzeniami i wydarzeniami (1Krn 29:11). W Swojej suwerenności nie jest autorem grzechu ani go nie aprobeje (Ha 1:13; J 8:38-47), ani też nie ogranicza odpowiedzialności moralnych i inteligentnych stworzeń (1P 1:17). Bóg Ojciec łaskawie wybrał przed założeniem świata tych, którzy będą do Niego należeć (Ef 1:4-6). Zbawia od grzechu wszystkich, którzy przychodzą do Niego przez Jezusa Chrystusa. Adoptuje jako Swoje własne dzieci wszystkich tych, którzy przychodzą do Niego i staje się przez tę adopcję Ojcem dla Swych własnych dzieci (J 1:12; Rz 8:15; Gal 4:5; Hbr 12:5-9).

Bóg Syn.

Uczymy, że Jezus Chrystus, druga Osoba Trójcy, posiada wszystkie boskie zalety i w tym jest On równy, współistotny i wieczny jak Bóg Ojciec (J 10:30; 14:9).

Uczymy, że Bóg Ojciec stworzył wszystko zgodnie ze Swoją własną wolą, przez Swego Syna, Jezusa Chrystusa, przez którego wszystkie rzeczy trwają w istnieniu i działaniu (J 1:3; Kol 1:15-17; Hbr 1:2).

Uczymy, że poprzez wcielenie (Bóg stający się człowiekiem), Chrystus jedynie zrezygnował z przywilejów boskości, ale nie ograniczył Swojej boskiej istoty w żadnym stopniu. W Swoim wcieleniu Jezus Chrystus, wiecznie istniejąca druga Osoba Trójcy, przyjął wszystkie istotne cechy człowieczeństwa i w ten sposób stał się Bogiem-Człowiekiem (Flp 2:5-8; Kol 2:9).

Uczymy, że Jezus Chrystus reprezentuje w Sobie człowieczeństwo i boskość w niepodzielnej jedności (Mi 5:2; J 5:23; 14:9-10; Kol 2:9).

Uczymy, że nasz Pan Jezus Chrystus był poczęty z dziewicy (Iz 7:14; Mt 1:23, 25; Ł 1:26-35); że był ucieleśnionym Bogiem (J 1:1, 14); oraz że celem tego ucieleśnienia było objawienie Boga, odkupienie ludzi, i sprawowanie rządów nad królestwem Bożym (Ps 2:7-9; Iz 9:6; J 1:29; Flp 2:9-11; Hbr 7:25-26; 1P 1:18-19).

Uczymy, że w Swym ucieleśnieniu Jezus Chrystus, druga Osoba Trójcy Świętej, zrezygnował ze Swojego prawa do pełnych przywilejów współistnienia z Bogiem, a przyjął na siebie rodzaj istnienia odpowiedni dla sługi, choć nigdy nie pozbawił się Swych boskich cech (Flp 2:5-8).

Uczymy, że nasz Pan Jezus Chrystus dokonał naszego odkupienia przez przelanie Swojej krwi i ofiarniczą śmierć na krzyżu, a także że Jego śmierć była dobrowolna, poniesiona za nas, zastępcza, pojednawcza i odkupieńcza (J 10:15; Rz 3:24-25; 5:8; 1P 2:24).

Uczymy, że na podstawie wystarczalności śmierci naszego Pana Jezusa Chrystusa, wierzący grzesznik jest uwolniony od kary za grzech, od mocy grzechu, a pewnego dnia również od samej obecności grzechu; i że jest uznany za sprawiedliwego, obdarowany życiem wiecznym i przyjęty do rodziny Bożej (Rz 3:25; 5:8-9, 2Kor 5:14-15; 1P 2:24; 3:18).

Uczymy, że nasze usprawiedliwienie jest zapewnione przez Jego dosłowne, fizyczne zmartwychwstanie oraz że wniebowstał i zasiada po prawicy Ojca, gdzie wstawia się za nami jako nasz Orędownik i Najwyższy Kapłan (Mt 28:6; Ł 24:38-39; Dz 2:30-31; Rz 4:25; 8:34; Hbr 7:25; 9:24; 1J 2:1).

Uczymy, że w powstaniu Jezusa Chrystusa z grobu Bóg potwierdził boskość Swego Syna i dał dowód, że Bóg przyjął zastępcze dzieło Chrystusa na krzyżu. Zmartwychwstanie Jezusa w ciele jest również gwarancją przyszłego zmartwychwstania do życia dla wszystkich wierzących (J 5:26-29; 14:19; Rz 1:4; 4:25; 6:5-10; 1Kor 15:20, 23).

Uczymy, że Jezus Chrystus powróci, żeby przyjąć kościół, który jest Jego Ciałem, do Siebie w czasie pochwycenia, a powracając ze Swym kościołem w chwale, ustanowi Swoje tysiącletnie królestwo na ziemi (Dz 1:9-11; 1Tes 4:13-18; Ap 20).

Uczymy, że Pan Jezus Chrystus jest Tym, przez którego Bóg będzie sądził całą ludzkość (J 5:22-23):

- **wierzących (1Kor 3:10-15; 2Kor 5:10)**
- **mieszkańców ziemi żyjących podczas Jego powrotu w chwale (Mt 25:31-46)**
- **zmarłych niewierzących przed Wielkim Białym Tronem (Ap 20:11-15)**

Jako Pośrednik między Bogiem a człowiekiem (1Tm 2:5), Głowa Jego Ciała - kościoła (Ef 1:22; 5:23; Kol 1:18), i przychodzący Król wszechświata, który będzie panował na tronie Dawida (Iz 9:6; Ł 1:31-33), jest On ostatecznym Sędzią wszystkich, którzy nie zaufali Mu jako Panu i Zbawicielowi (Mt 25:14-46; Dz 17:30-31).

Bóg Duch Święty.

Uczymy, że Duch Święty jest Osoba boską, wieczną, bez swojego początku, posiadającą wszystkie cechy osobowości i boskości, w tym intelekt (1Kor 2:10-13), uczucia (Ef 4:30), wolę (1Kor 12:11), wieczność (Hbr 9:14), wszechobecność (Ps 139:7-10), wszechwiedzę (Iz 40:13-14), wszechmoc (Rz 15:13), i prawdziwość (J 16:13). We wszystkich boskich atrybutach jest On równy i współistotny z Ojcem i Synem (Mt 28:19; Dz 5:3-4; 28:25-26; 1Kor 12:4-6; 2Kor 13:14; Jr 31:31-34 z Hbr 10:15-17).

Uczymy, że dziełem Ducha Świętego jest realizacja boskiej woli w stosunku do całego rodzaju ludzkiego. Uznajemy Jego suwerenne działanie w stworzeniu (Rdz 1:2), wcieleniu (Mt 1:18), w pisemnym objawieniu (2P 1:20-21), i w dziele zbawienia (J 3:5-7).

Uczymy, że dzieło Ducha Świętego w tej erze zaczęło się w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy przyszedł On od Ojca, jak obiecał Chrystus (J 14:16-17; 15:26), aby rozpocząć i ukończyć budowanie Ciała Chrystusowego, którym jest Jego kościół (1Kor 12:13). Szeroki zakres Jego boskiego działania obejmuje przekonywanie świata o jego grzechu, o sprawiedliwości i sądzie, przynoszenie chwały Panu Jezusowi Chrystusowi i przemienianie wierzących na podobieństwo Chrystusa (J 16:7-9; Dz 1:5; 2:4; Rz 8:29; 2Kor 3:18; Ef 2:22).

Uczymy, że Duch Święty jest nadprzyrodzonym i suwerennym Wykonawcą w odnowie i w chrzcie wszystkich wierzących w Ciało Chrystusa (1Kor 12:13). Duch Święty również mieszka w nich, uświęca, poucza, uzdalnia do służby, i pieczętuje ich aż do dnia odkupienia (Rz 8:9; 2Kor 3:6; Ef 1:13).

Uczymy, że Duch Święty jest boskim Nauczycielem, który poprowadził apostołów i proroków do pełnej prawdy, jaką mieli opisać w Bożym objawieniu czyli Biblii (2P 1:19-21). Każdy wierzący od momentu zbawienia posiada zamieszkującą w nim obecność Ducha Świętego, i jest obowiązkiem tych wszystkich narodzonych z Ducha, aby byli wypełnieni Duchem (kontrolowani przez Ducha) (J 16:13; Rz 8:9; Ef 5:18; 1J 2:20, 27).

Uczymy, że Duch Święty dostarcza Kościołowi darów duchowych. Duch Święty nie gloryfikuje Samego siebie, ani Swoich darów w sposób ostentacyjny, ale przysparza chwały Chrystusowi poprzez wdrożenie Jego dzieła odkupienia zgubionych oraz budowanie wierzących w najświętszej wierze (J 16:13-14; Dz 1:8; 1Kor 12:4-11; 2Kor 3:18).

Uczymy, że w tym względzie, Bóg Duch Święty jest suwerenny w udzielaniu dziś Swoich wszystkich darów dla doskonalenia świętych, i że mówienie językami oraz dokonywanie nadprzyrodzonych znaków w pierwszych dniach kościoła miało na celu wskazanie na apostołów i ich uwiarygodnienie jako tych, którzy objawiają boską prawdę, a nigdy nie miało charakteryzować życia wierzących (1Kor 12:4-11; 13:8-10; 2Kor 12:12; Ef 4:7-12; Hbr 2:1-4).

CZŁOWIEK

Uczymy, że człowiek został stworzony przez Boga w sposób bezpośredni i natychmiastowy na Jego obraz i podobieństwo. Człowiek został stworzony jako wolny od grzechu z naturą rozumną, inteligencją, wolą, zdolnością do samookreślenia się i z moralną odpowiedzialnością w stosunku do Boga (Rdz 2:7, 15-25; Jk 3:9).

Uczymy, że intencją Boga w stworzeniu człowieka było to, aby człowiek przysparzał Bogu chwały, cieszył się społecznością z Bogiem, żył zgodnie z Jego wolą, i przez to wypełnił cel Boga określony dla człowieka na świecie (Iz 43:7; Kol 1:16; Ap 4:11).

Uczymy, że w grzechu nieposłuszeństwa Adama w stosunku do objawionej woli i Słowa Bożego, człowiek utracił swoją niewinność, otrzymał karę śmierci duchowej i fizycznej, stał się obiektem gniewu Boga, stał się z natury zepsuty i bez łaski Bożej, całkowicie niezdolny do wyboru oraz robienia tego, co jest akceptowalne przez Boga. Bezsilny wewnątrznie do tego, aby się samemu odrodzić, człowiek jest zgubiony bez nadziei. Zbawienie człowieka jest więc w całości rezultatem łaski Boga poprzez odkupieńcze dzieło Pana Jezusa Chrystusa (Rdz 2:16-17; 3:1-19; J 3:36; Rz 3:23; 6:23; 1Kor 2:14; Ef 2:1-3; 1Tm 2:13-14; 1J 1:8).

Uczymy, że ponieważ wszyscy ludzie wywodzą się z Adama, natura zepsuta grzechem Adama została przeniesiona na wszystkich ludzi wszystkich wieków, z wyjątkiem Jezusa Chrystusa. Wszyscy ludzie są przez to grzesznikami z natury, z wyboru i przez boskie orzeczenie (Ps 14:1-3; Jr 17:9; Rz 3:9-18, 23; 5:10-12).

ZBAWIENIE

Uczymy, że zbawienie jest całkowicie z łaski Bożej na podstawie odkupienia Jezusa Chrystusa, zasługi Jego przelanej krwi, a nie na podstawie ludzkich zasług czy uczynków (J 1:12; Ef 1:7; 2:8-10; 1P 1:18-19).

Odrodzenie.

Uczymy, że odrodzenie jest nadprzyrodzonym dziełem Ducha Świętego, przez które nadana jest boska natura i boskie życie (J 3:3-7; Tt 3:5). Jest ono natychmiastowe i dokonane wyłącznie mocą Ducha Świętego przy udziale Słowa Bożego (J 5:24), gdy skruszony grzesznik, uzdolniony przez Ducha Świętego, reaguje z wiarą na boską obietnicę zbawienia. Prawdziwe odrodzenie manifestuje się owocami godnymi upamiętania pokazanymi w prawości postawy i zachowania. Dobre uczynki są właściwym dowodem i owocem odrodzenia (1Kor 6:19-20; Ef 2:10), a wierzący doświadczą ich w stopniu, w jakim poddaje się kontroli Ducha Świętego w swoim życiu poprzez wierne posłuszeństwo Słowu Bożemu (Ef 5:17-21; Flp 2:12b; Kol 3:16; 2P 1:4-10). To posłuszeństwo powoduje, że wierzący coraz bardziej upodabnia się do wizerunku naszego Pana Jezusa Chrystusa (2Kor 3:18). To upodobnienie osiąga swój punkt kulminacyjny w momencie osiągnięcia przez wierzącego chwały przy przyjściu Chrystusa (Rz 8:17; 2P 1:4; 1J 3:2-3).

Wybranie.

Uczymy, że wybranie jest aktem Bożym, przez który Bóg, przed założeniem świata, wybrał w Chrystusie tych, których łaskawie odradza, zbawia i uświęca (Rz 8:28-30; Ef 1:4-11; 2Tes 2:13; 2Tm 2:10; 1P 1:1-2).

Uczymy, że suwerenny wybór nie stoi w sprzeczności ani nie neguje odpowiedzialności człowieka, żeby się upamiętać i zaufać Chrystusowi jako Zbawicielowi i Panu (Ez 18:23, 32; 33:11; J 3:18-19, 36; 5:40; Rz 9:22-23; 2Tes 2:10-12; Ap 22:17). Jednakże, ponieważ suwerenna łaska zawiera w sobie sposób otrzymania daru zbawienia jak i sam dar, suwerenny wybór w rezultacie przyniesie to, co Bóg ustala. Wszyscy ci, których Ojciec powołuje do Siebie, przyjdą w wierze, a wszystkich tych, którzy przychodzą w wierze, Ojciec przyjmie (J 6:37-40, 44; Dz 13:48; Jk 4:8).

Uczymy, że niezasażona łaska, której Bóg udziela całkowicie zdeprawowanym grzesznikom, nie jest związana z żadną inicjatywą z ich strony czy z Bożym przewidywaniem, co oni mogliby zrobić z ich własnej woli, lecz pochodzi wyłącznie z suwerennej Bożej łaski i miłosierdzia (Ef 1:4-7; Tt 3:4-7; 1P 1:2).

Uczymy, że nie można postrzegać tego wyboru jako opartego tylko na abstrakcyjnej suwerenności. Bóg jest prawdziwie suwerenny, ale realizuje tę suwerenność w harmonii z innymi Jego atrybutami, zwłaszcza z Jego wszechwiedzą, sprawiedliwością, świętością, mądrością, łaską, i miłością (Rz 9:11-16). Ta suwerenność będzie zawsze wywyższać wolę Bożą w sposób całkowicie zgodny z Jego charakterem, jak to zostało objawione w życiu naszego Pana Jezusa Chrystusa (Mt 11:25-28; 2Tm 1:9).

Usprawiedliwienie.

Uczymy, że usprawiedliwienie przed Bogiem jest aktem Bożym (Rz 8:33), przez który uznaje On za sprawiedliwych tych, którzy przez wiarę w Chrystusa, upamiętują się od swoich grzechów (Łk 13:3; Dz 2:38; 3:19; 11:18; Rz 2:4; 2Kor 7:10; Iz 55:6-7) i wyznają Go jako suwerennego Pana (Rz 10:9-10; 1Kor 12:3; 2Kor 4:5; Flp 2:11). To usprawiedliwienie leży poza jakąkolwiek cnotą czy dziełem człowieka (Rz 3:20; 4:6), obejmuje przypisanie naszych grzechów Chrystusowi (Kol 2:14; 1P 2:24) i przypisanie sprawiedliwości Chrystusa nam (1Kor 1:30; 2Kor 5:21). W ten sposób Bóg może być "sprawiedliwym i usprawiedliwiającym tego, który wierzy w Jezusa" (Rz 3:26).

Uświęcenie.

Uczymy, że każdy wierzący jest oddzielony dla Boga przez usprawiedliwienie i dlatego jest uznany za świętego i identyfikowany jako święty. To uświęcenie jest statusowe i natychmiastowe i nie powinno być mylone ze stopniowym uświęcaniem. Uświęcenie to dotyczy położenia wierzącego, a nie jego obecnego postępowania albo stanu (Dz 20:32; 1Kor 1:2, 30; 6:11; 2Tes 2:13; Hbr 2:11; 3:1; 10:10, 14; 13:12; 1P 1:2).

Uczymy, że przez działanie Ducha Świętego istnieje też stopniowe uświęcanie, przez które stan wierzącego jest sprowadzany bliżej do statusu jaki wierzący ma wobec Boga dzięki ofierze Chrystusa. Przez posłuszeństwo Słowu Bożemu i udzielenie mocy przez Ducha Świętego wierzący jest w stanie prowadzić życie we wzrastającej świętości zgodnie z wolą Bożą, stając się coraz bardziej podobnym do naszego Pana Jezusa Chrystusa (J 17:17, 19; Rz 6:1-22; 2Kor 3:18; 1Tes 4:3-4; 5:23).

W tym względzie **uczymy**, że każda zbawiona osoba jest zaangażowana w codzienny konflikt, gdzie nowe stworzenie w Chrystusie prowadzi walkę z cielesnością, ale adekwatne zabezpieczenie zwycięstwa jest zapewnione przez moc mieszkającego w nim Ducha Świętego. Walka ta, niemniej jednak, pozostaje z wierzącym przez całe ziemskie życie i nigdy nie jest całkowicie zakończona. Wszelkie twierdzenia o wyeliminowaniu grzechu w tym życiu są niebiblijne. Wyeliminowanie grzechu nie jest możliwe, lecz Duch Święty rzeczywiście zabezpiecza zwycięstwo nad grzechem (Gal 5:16-25; Ef 4:22-24; Flp 3:12; Kol 3:9-10; 1P 1:14-16; 1J 3:5-9).

Bezpieczeństwo i pewność zbawienia.

Uczymy, że wszyscy odkupieni, raz zbawieni, są utrzymywani mocą Bożą i w ten sposób są bezpieczni w Chrystusie na zawsze (J 5:24; 6:37-40; 10:27-30; Rz 5:9-10; 8:1, 31-39; 1Kor 1:4-8; Ef 4:30; Hbr 7:25; 13:5; 1 P 1:5; Jud 24).

Uczymy, że przywilejem wierzących jest radowanie się z pewności ich zbawienia dzięki świadectwu Słowa Bożego, które jednakże, zdecydowanie zabrania korzystania z wolności chrześcijańskiej jako sposobności do grzesznego życia i cielesności (Rz 6:15-22; 13:13-14; Ga 5:13, 25-26; Tt 2:11-14).

Oddzielenie.

Uczymy, że w Starym i Nowym Testamencie nawołuje się jasno do oddzielenia od grzechu i że Pismo jasno wskazuje, że w dniach ostatecznych nasilą się zjawiska odstępstwa i życia światowego.

Uczymy, że z powodu naszej głębokiej wdzięczności za niezasłużoną łaskę Boga nam okazaną i ponieważ nasz wspaniały Bóg jest tak godzien naszego całkowitego poświęcenia, wszyscy zbawieni powinni żyć w taki sposób, aby zademonstrować naszą uwielbioną miłość do Boga po to, aby nie przynosić w niczym ujmy naszemu Panu i Zbawicielowi. Również uczymy, że oddzielenie się od religijnego odstępstwa oraz światowych i grzesznych praktyk jest nakazane nam przez Boga (Rz 12:1-2, 1Kor 5:9-13; 2Kor 6:14-7:1; 1 J 2:15-17; 2 J 9-11).

Uczymy, że wierzący powinni być oddzieleni w naszym Panu Jezusie Chrystusie (2Tes 1:11-12; Hbr 12:1-2) i potwierdzamy, że życie chrześcijańskie jest życiem posłusznej prawości, która odzwierciedla naukę Błogosławieństw (Mt 5:2-12) i nieustanne dążenie do świętości (Rz 12:1-2; 2Kor 7:1; Hbr 12:14; Tt 2:11-14; 1J 3:1-10).

KOŚCIÓŁ

Uczymy, że ci wszyscy, którzy uwierzą w Jezusa Chrystusa są natychmiast umieszczeni przez Ducha Świętego w jednym zjednoczonym duchowym Ciele, Kościele (1Kor 12:12-13), oblubienicy Chrystusa (2Kor 11:2; Ef 5:23-32; Ap 19:7-8), której Głową jest Chrystus (Ef 1:22; 4:15; Kol 1:18).

Uczymy, że tworzenie Kościoła, Ciała Chrystusa, rozpoczęło się w Dniu Pięćdziesiątnicy (Dz 2:1-21, 38-47) i będzie zakończone do czasu przyjścia Chrystusa po dzieci Swoje w czasie pochwycenia Kościoła.

Uczymy, że Kościół jest wyjątkowym duchowym organizmem, stworzonym przez Chrystusa, składającym się ze wszystkich nowonarodzonych wierzących w obecnej epoce (Ef 2:11-3:6). Kościół jest odrębny od Izraela (1Kor 10:32), co jest tajemnicą ujawnioną dopiero w tej erze (Ef 3:1-6; 5:32).

Uczymy, że ustanowienie i kontynuacja lokalnych kościołów jest jasno nauczone i zdefiniowane w Nowym Testamencie (Dz 14:23, 27; 20:17, 28; Ga 1:2; Flp 1:1; 1 Tes 1:1; 2 Tes 1:1) i że członkowie jednego duchowego Ciała są kierowani do stowarzyszania się w lokalnych zgromadzeniach (1Kor 11:18-20; Hbr 10:25).

Uczymy, że jedynym najwyższym autorytetem kościoła jest Chrystus (1Kor 11:3; Ef 1:22; Kol 1:18) i że przywództwo kościoła, dary, porządek, dyscyplina, i oddawanie czci są ustanawiane poprzez Jego suwerenność jak uczy Pismo. Biblijnie wyznaczonymi funkcyjnymi, służącymi pod zarządem Chrystusa i nad zgromadzeniem są starsi (również nazywani biskupami, pastorami oraz pastorami-nauczycielami; Dz 20:28; Ef 4:11) oraz diakoni, przy czym obie te grupy muszą spełniać kwalifikacje biblijne (1Tm 3:1-13; Tt 1:5-9; 1P 5:1-5).

Uczymy, że ci liderzy przewodniczą lub zarządzają jako słudzy Chrystusa (1 Tm 5:17-22) i mają Jego autorytet w kierowaniu kościołem. Zgromadzenie wiernych winno poddać się ich przywództwu (Hbr 13:7, 17).

Uczymy o ważności uczniostwa (Mt 28:19-20; 2 Tm 2:2), wzajemnej odpowiedzialności wszystkich wierzących w stosunku do siebie (Mt 18:5-14), jak również o potrzebie dyscyplinowania grzeszących członków zgromadzenia, zgodnie ze standardami Pisma (Mt 18:15-22; Dz 5:1-11; 1Kor 5:1-13; 2Tes 3:6-15; 1Tm 1:19-20; Tt 1:10-16).

Uczymy o autonomii lokalnego kościoła, niepodlegającego pod względem religijnym żadnej zewnętrznej władzy i kontroli, z prawem do samodecydowania i niepodlegającego ingerencji ze strony jakichkolwiek struktur, osób lub organizacji (Tt 1:5). Uczymy, że jest to biblijne, aby prawdziwe kościoły wzajemnie współpracowały w celu prezentacji i rozpowszechniania wiary. Jednakże każdy lokalny kościół poprzez swoich starszych, ich interpretacje i zastosowanie Biblii, winien być wyłącznym sędzią co do zakresu i metod tej kooperacji. Starsi winni również określić wszystkie inne sprawy członkostwa, polityki, dyscypliny, dobroczynności i zarządzania (Dz 15:19-31; 20:28; 1Kor 5:4-7, 13; 1P 5:1-4).

Uczymy, że celem kościoła jest przysparzanie chwały Bogu (Ef 3:21) poprzez budowanie się w wierze (Ef 4:13-16), przez pouczenie Słowa (2Tm 2:2, 15; 3:16-17), społeczność (Dz 2:47; 1 J 1:3), przestrzeganie obrzędów (Łk 22:19; Dz 2:38-42) i przez upowszechnianie i komunikowanie ewangelii całemu światu (Mt 28:19; Dz 1:8; 2:42).

Uczymy o powołaniu wszystkich świętych do dzieła służby (1Kor 15:58; Ef 4:12; Ap 22:12).

Uczymy o potrzebie kościoła, aby współdziałać z Bogiem w osiągnięciu Jego celu dla świata. Daje On do tego kościołowi dary duchowe. Daje ludzi wybranych do przygotowywania świętych do wykonywania posługi (Ef 4:7-12), jak również daje wyjątkowe i specjalne umiejętności duchowe każdemu członkowi Ciała Chrystusowego (Rz 12:5-8; 1Kor 12:4-31; 1P 4:10-11).

Uczymy, że istniały dwa rodzaje darów danych wczesnemu kościołowi: cudowne dary boskiego objawienia i uzdrawiania, dane tymczasowo w czasach apostołów w celu potwierdzenia autentyczności ich przesłania (Hbr 2:3-4; 2Kor 12:12); i dary posługiwania, dane w celu przysposobienia wierzących do wzajemnego budowania. Obecnie po zakończeniu objawienia Nowego Testamentu, Biblia stała się wyłącznym sprawdzianem autentyczności ludzkiego przesłania, a dary nadprzyrodzone nie są już dłużej potrzebne do uwiarygodnienia człowieka lub jego przesłania (1Kor 13:8-12). Cudowne dary mogą być nawet podrobione przez Szatana w celu zwiedzenia nawet ludzi wierzących (1Kor 13:13-14:12; Ap 13:13-14). Jedynymi darami w użyciu dzisiaj są nie mające charakteru objawienia dary wyposażające, dane dla budowania (Rz 12:6-8).

Uczymy, że nikt dzisiaj nie posiada daru uzdrawiania, ale że Bóg słucha i odpowiada na modlitwę wiary i odpowie zgodnie ze Swoją doskonałą wolą dla chorych, cierpiących i utrapionych (Łk 18:1-6; J 5:7-9; 2Kor 12:6-10; Jk 5:13-16; 1 J 5:14-15).

Uczymy, że dwa obrzędy zostały powierzone kościołowi lokalnemu: chrzest i Wieczerza Pańska (Dz 2:38-42). Chrześcijański chrzest poprzez zanurzenie (Dz 8:36-39) jest uroczystym i pięknym świadectwem wierzącego demonstrującego wiarę w ukrzyżowanego, pogrzebanego i zmartwychwstałego Zbawcę, oraz jego jedność z Nim w śmierci dla grzechu i zmartwychwstaniu do nowego życia (Rz 6:1-11). Jest on również oznaką społeczności i identyfikacji z widocznym Ciałem Chrystusowym (Dz 2:41-42).

Uczymy, że Wieczerza Pańska jest dla upamiętnienia i głoszenia Jego śmierci do czasu Jego przyjścia, i winna być zawsze poprzedzona poważną samooceną (1Kor 11:28-32). Również uczymy, że podczas gdy składniki Komunii jedynie reprezentują ciało i krew Chrystusa, to udział w Wieczerzy Pańskiej jest niezależnie od tego komunią ze zmartwychwstałym Chrystusem, który zamieszkuje w każdym z wierzących i w ten sposób jest obecny, biorąc udział w społeczności ze Swymi ludźmi (1Kor 10:16).

ANIOŁY

Święte anioły.

Uczymy, że anioły są stworzonymi istotami, zatem nie powinny być czczone. Mimo, że są one na wyższym poziomie stworzenia niż człowiek, są stworzone, by służyć Bogu i czcić Go (Łk 2:9-14; Hbr 1:6-7, 14; 2:6-7; Ap 5:11-14; 19:10; 22:9).

Upadłe anioły.

Uczymy, że Szatan jest stworzonym aniołem i autorem grzechu. Ściągnął na siebie sąd Boga przez bunt przeciwko swemu Stwórcy (Iz 14:12-17; Ez 28:11-19), przez pociągnięcie za sobą licznych aniołów w swoim upadku (Mt 25:41; Ap 12:1-14), oraz przez wprowadzenie grzechu do ludzkiej rasy poprzez skuszenie Ewy (Rdz 3:1-15).

Uczymy, że Szatan jest otwartym i zadeklarowanym wrogiem Boga i człowieka (Iz 14:13-14; Mt 4:1-11; Ap 12:9-10); że jest księciem tego świata, który został pokonany przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa (Rz 16:20); i że zostanie ukarany na wieki w jeziorze ognia (Iz 14:12-17; Ez 28:11-19; Mt 25:41; Ap 20:10).

RZECZY OSTATECZNE

Śmierć.

Uczymy, że śmierć fizyczna nie pociąga za sobą utraty naszej niematerialnej świadomości (Ap 6:9-11), że dusza odkupionych przechodzi natychmiast do obecności Chrystusa (Łk 23:43; Flp 1:23; 2Kor 5:8), że dokonuje się oddzielenie ducha i ciała (Flp 1:21-24), i że w przypadku odkupionych takie oddzielenie będzie trwało aż do pochwycenia (1Tes 4:13-17), które inicjuje pierwsze zmartwychwstanie (Ap 20:4-6), kiedy nasza dusza i ciało będą połączone na nowo, aby zostały okryte chwałą na zawsze z naszym Panem (Flp 3:21; 1Kor 15:35-44, 50-54). Do tego czasu dusze odkupionych w Chrystusie pozostaną w radosnej społeczności z naszym Panem Jezusem Chrystusem (2Kor 5:8).

Uczymy o cielesnym zmartwychwstaniu wszystkich ludzi, zbawionych do życia wiecznego (J 6:39; Rz 8:10-11, 19-23; 2Kor 4:14), a niezabawionych - na sąd i wieczną karę.

Uczymy, że dusze niezabawionych po śmierci są poddane karze aż do czasu drugiego zmartwychwstania (Łk 16:19-26; Ap 20:13-15), kiedy dusza i zmartwychwstałe ciało będą połączone (J 5:28-29). Ludzie ci pojawią się wtedy na Sądzie Wielkiego Białego Tronu (Ap 20:11-15) i będą wrzuceni do piekła, jeziora ognistego (Mt 25:41-46), odcięci od życia Boga na zawsze (Dn 12:2; Mt 25:41-46; 2Tes 1:7-9).

Pochwycenie Kościoła.

Uczymy o osobistym powrocie w ciele naszego Pana Jezusa Chrystusa przed okresem siedmioletniego ucisku (1Tes 4:16; Tt 2:13), aby przenieść Swoją kościół z tej ziemi (J 14:1-3; 1Kor 15:51-53; 1Tes 4:15-5:11) i, pomiędzy tym wydarzeniem a Jego powrotem w chwale wraz ze Swoimi świętymi, aby nagrodzić wierzących według ich uczynków (1Kor 3:11-15; 2Kor 5:10).

Okres Ucisku.

Uczymy, że natychmiast po zabraniu kościoła z ziemi (J 14:1-3; 1Tes 4:13-18) sprawiedliwe wyroki Boga będą wykonane na niewierzącym świecie (Jr 30:7; Dn 9:27; 12:1; 2Tes 2:7-12; Ap 16), i że te osady osiągną swój szczyt w powrocie Chrystusa w chwale na ziemię (Mt 24:27-31; 25:31-46; 2Tes 2:7-12). W tym czasie święci okresu Starego Testamentu i ucisku zmartwychwstaną i żyjący będą osądzeni (Dn 12:2-3; Ap 20:4-6). Ten okres obejmuje siedemdziesiąty tydzień prorocтва Daniela (Dn 9:24-27; Mt 24:15-31; 25:31-46).

Powtórne przyjście i Tysiącletnie Królestwo.

Uczymy, że po okresie ucisku, Chrystus przyjdzie na ziemię, aby zająć tron Dawida (Mt 25:31; Łk 1:31-33; Dz 1:10-11; 2:29-30) i ustanowić Swoje królestwo mesjańskie na ziemi na tysiąc lat (Ap 20:1-7). W tym czasie zmartwychwstali święci będą sprawowali z Nim rządy nad Izraelem i wszystkimi narodami ziemi (Ez 37:21-28; Dn 7:17-22; Ap 19:11-16). Rządy te będą poprzedzone obaleniem Antychrysta i Fałszywego Proroka, i usunięciem Szatana ze świata (Dn 7:17-27; Ap 20:1-7).

Uczymy, że już samo królestwo będzie spełnieniem Bożej obietnicy danej Izraelowi (Iz 65:17-25; Ez 37:21-28; Za 8:1-17) aby przywrócić Izraelitów do ziemi, do której utracili prawo poprzez swoje nieposłuszeństwo (Pwt 28:15-68). Skutkiem ich nieposłuszeństwa było tymczasowe odrzucenie Izraela (Mt 21:43; Rz 11:1-26), ale będą oni znowu obudzeni poprzez upamiętanie, aby wejść do ziemi błogosławieństwa (Jr 31:31-34; Ez 36:22-32; Rz 11:25-29).

Uczymy, że ten czas rządów naszego Pana będzie się charakteryzował zgodą, sprawiedliwością, pokojem, prawością, i długim życiem (Iz 11; 65:17-25; Ez 36:33-38), i zakończy się wraz z uwolnieniem Szatana (Ap 20:7).

Sąd nad zgubionymi.

Uczymy, że po uwolnieniu Szatana po okresie tysiącletnich rządów Chrystusa (Ap 20:7), Szatan zwiedzie narody ziemi i zgromadzi je do walki przeciwko świętym i umiłowanemu miastu, w którym to czasie Szatan i jego armia będą pochłonięci przez ogień z nieba (Ap 20:9). Następnie Szatan będzie wrzucony do jeziora ognia i siarki (Mt 25:41; Ap 20:10), po czym Chrystus, który jest Sędzią wszystkich ludzi (J 5:22), wskrzesi i będzie sędzić wielkich i małych przed Wielkim Białym Tronem Sądu.

Uczymy, że to zmartwychwstanie niezabawionych na sąd będzie zmartwychwstaniem fizycznym, kiedy osądzeni (J 5:28-29) będą skazani na wieczną i świadomą karę w jeziorze ognia (Mt 25:41; Ap 20:11-15).

Wieczność.

Uczymy, że po zakończeniu okresu tysiąclecia tymczasowe uwolnienie Szatana i sąd nad niewierzącymi (2Tes 1:9; Ap 20:7-15), zbawieni wejdą do wiecznej chwały z Bogiem, po czym składniki tej ziemi zostaną zniszczone (2P 3:10) i zastąpione nową ziemią, gdzie zamieszka tylko prawość (Ef 5:5; Ap 20:15; 21:1-27; 22:1-21). Potem niebiańskie miasto zstąpi z nieba (Ap 21:2) i stanie się miejscem zamieszkania świętych, gdzie będą na zawsze cieszyć się społecznością z Bogiem i ze sobą nawzajem (J 17:3; Ap 21-22). Nasz Pan Jezus Chrystus po spełnieniu Swojej odkupieńczej misji przekaże królestwo Bogu Ojcu (1Kor 15:24-28), żeby we wszystkich sferach Bóg w Trójcy Jedyny mógł rządzić na wieki wieków (1Kor 15:28).